

-FORMĂ ANONIMIZATĂ-

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IV- A CIVILĂ
ÎNCHEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 30.01.2019
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE
JUDECĂTOR
GREFIER

Pe rol soluționarea cererii de apel formulată de apelantul contestator ..., împotriva sentinței civile nr. 857/01.02.2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București, în dosar nr. ..., în contradictoriu cu intimata ..., având ca obiect contestație la executare.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la data de 23.01.2019, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta, când instanța pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise și având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la data de 30.01.2019, când a dispus următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra solicitării de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 519 și urm. CPC, urmează a o admite și a sesiza instanța arătată cu dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

"Care este termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită aplicabil creanțelor stabilite în favoarea autorităților publice cu titlu de despăgubiri civile datorate de cadrele militare în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, ca urmare a soluționării acțiunii civile în cadrul unui proces penal?"

I. Datele cauzei

1. Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 București la data de 23.06.2017 sub nr. ..., contestatorul ... a formulat în contradictoriu cu intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală - ..., contestație la executare împotriva executării silite începute de D.G.R.F.P. în dosarul de executare nr.531404/29.05.2017, titlul executoriu nr.531403/29.05.2017, pentru recuperarea sumei de 2.637.930 lei, pretinsă în temeiul sentinței penale nr.1657/07.12.2011 a ÎCCJ, definitivă prin Decizia penală nr.169/29.06.2012 a ÎCCJ, solicitând: admiterea contestației la executare; anularea titlului executoriu sus-enunțat, și a somației din 29.05.2017 emise în dosarul de executare nr. 531404/29.05.2017; restituirea sumelor ce vor fi reținute prin poprire sau din valorificarea prematura a bunurilor contestatorului; constatarea prescripției dreptului de a cere executarea silită a contestatorului prin titlul executoriu nr. 531403 din 29.05.2017, cu referire la titlul executoriu reprezentat de S.P. nr.1657/07.12.2011; suspendarea executării silite până la soluționarea contestației la executare.

2. Prin sentința civilă nr. 857/01.02.2018, pronunțată de Judecătoria sector 5 București, instanța a respins, ca neîntemeiată, contestația la executare formulată de

contestatorul ..., în contradictoriu cu intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală - .... Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut că prin sentința penală nr. 1657 din data de 07.12.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul penal nr. ..., rămasă definitivă prin decizia penală nr. 169 pronunțată la data de 29.06.2012 de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători, contestatorul ..., împreună cu alți inculpați, a fost obligat să plătească către partea civilă Ministerul Apărării Naționale suma de 2.637.930,07 lei.

3. În temeiul acestui titlu executoriu, la data de 06.12.2012, U.M. ... București, prin comandant, în calitate de creditor, s-a adresat BEJ B. în vederea declanșării procedurii execuționale silită împotriva contestatorului și debitorilor solidari, pentru recuperarea sumei de 2.637.930,07 lei. Urmare a admiterii cererii creditorului, pe rolul BEJ B. s-a constituit dosarul de executare nr. 623/2012 în cadrul căreia s-a luat măsura popririi conturilor contestatorului și a debitorilor solidari. La data de 22.06.2016, prin procesul – verbal nr. 623/2012, BEJ B. a constatat perimarea executării silită, iar împotriva refuzului executorului judecătoresc de a continua executarea silită s-a formulat contestație la executare, care a fost admisă în parte, în sensul că a fost anulat procesul – verbal mai-sus menționat, conform sentinței civile nr. 3334 din data de 11.04.2017 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul civil nr. .../302/2016.

4. Ulterior, la data de 29.05.2017, intimata ... a emis titlul executoriu nr. 531403 din data de 29.05.2017 pentru suma de 2.637.930 lei, în dosarul de executare nr. ..., în temeiul titlului executoriu reprezentat de sentința penală nr. 1657 din data de 07.12.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul penal nr. ....

5. Instanța a constatat că împotriva contestatorului s-a declanșat o procedură de executare silită de către intimată, aceasta având atât calitatea de creditoare, cât și cea de organ de executare. Instanța a avut în vedere că, în conformitate cu art. 230 din Codul de procedură fiscală, somația reprezintă primul act de executare. Contestatorul critică executarea silită declanșată împotriva acestuia, susținând, în esență, că, în cauză a intervenit prescripția dreptului de a cere executarea silită a acestuia, iar creanța în temeiul căreia s-a declanșat executarea silită nu are un caracter bugetar. Întrucât termenul de prescripție are o durată diferită în cazul creanțelor fiscale și un alt mod de calcul față de termenul de prescripție de drept comun, instanța a constatat că, prioritar, se impune a se stabili natura creanței în temeiul căreia intimata a solicitat executarea silită împotriva contestatorului.

6. În speță, instanța a reținut că executarea silită s-a declanșat în temeiul sentinței penale nr. 1657 din data de 07.12.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul penal nr. ..., prin care contestatorul ..., împreună cu alți codebitori, a fost obligat să plătească către partea civilă Ministerul Apărării Naționale suma de 2.637.930,07 lei. În acest sens, instanța a reținut că, potrivit art. 2 din Codul de procedură fiscală, sub denumirea marginală *Obiectul și sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală*, (1) Codul de procedură fiscală reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului general consolidat, indiferent de autoritatea care le administrează, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel. (2) În măsura în care prin lege specială nu se prevede altfel, prezentul cod se aplică și pentru: a) administrarea drepturilor vamale; b) administrarea redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului; c) alte creanțe bugetare care, potrivit legii, sunt asimilate creanțelor fiscale. (3) În scopul aplicării alin. (2), drepturile vamale și redevențele sunt asimilate creanțelor fiscale. (4) Prezentul cod nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturile juridice contractuale, cu excepția celor prevăzute la alin. (2) lit. b).

7. Definiția bugetului centralizat al unităților administrativ - teritoriale este cuprinsă în pct. 18 al art. 3 din Legea nr. 69/2010, anume: bugetul centralizat al unităților administrativ-teritoriale - veniturile și cheltuielile bugetelor generale ale unităților administrativ-teritoriale, definite la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare. Bugetul general consolidat este definit la pct. 2 al art. 3 din același act normativ, anume: bugetul general consolidat - ansamblul bugetelor componente ale sistemului bugetar, incluzând bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, bugetul general centralizat al unităților administrativ-teritoriale, bugetul Trezoreriei Statului, bugetul instituțiilor publice autonome, bugetele instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, din bugetul asigurărilor sociale de stat și din bugetele fondurilor speciale, după caz, bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, bugetul fondurilor provenite din credite externe contractate sau garantate de stat și ale căror rambursare, dobânzi și alte costuri se asigură din fonduri publice, bugetul fondurilor externe nerambursabile, precum și ale altor entități clasificate în administrația publică, agregate, consolidate și ajustate conform Regulamentului (UE) nr. 549/2013 pentru a forma un întreg.

8. Prin urmare, bugetul general consolidat include, pe lângă altele, bugetele unităților administrativ-teritoriale, constituite din venituri realizate pe plan local, respectiv venituri proprii și venituri primite de la nivel central. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 220 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizați în compartimente de specialitate, aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor acestui act normativ. Prevederile alineatelor (4) și (5) ale art. 220 din Legea nr. 207/2015 stabilesc că organele prevăzute la alineatele (2) și (3) sunt denumite în continuare organe de executare silită, acestea fiind competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 226 alin. (3).

9. În speță, creanța datorată Ministerului Apărării Naționale - U.M. ..., constând în plata unei sume de bani menționată în titlul executoriu, reprezintă un venit propriu al acesteia, care se varsă în bugetul local, în raport cu dispozițiile art. 220 și art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015. În acest context, chiar dacă nu este vorba de o creanță fiscală, obligația datorată unității administrativ - teritoriale constituie o creanță bugetară, în privința executării căreia sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 207/2015. În consecință, fiind în discuție încasarea unei creanțe bugetare datorate în temeiul unui raport juridic contractual și stabilite printr-o hotărâre judecătorească, care se face venit la bugetul consolidat al statului, executarea silită urmează să se realizeze prin intermediul organelor fiscale, ca organe de executare silită ale statului.

10. De altfel, **aceste considerente au stat la baza pronunțării Deciziei nr. 66 din data de 02.10.2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completele pentru dezlegarea unor chestiuni de drept**, prin care s-au statuat următoarele: „În interpretarea dispozițiilor art. 623 din Codul de procedură civilă raportat la art. 220 alin. (3) și (5) și art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, și art. 3 pct. 18 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, stabilește că: Executarea silită a titlurilor executorii - hotărâri judecătorești privind creanțe bugetare, datorate în temeiul unor raporturi juridice contractuale care se fac venit la bugetul consolidat al statului, se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului”.

11. În consecință, instanța a constatat că, în mod corect, executarea silită a fost declanșată de organele de executare silită ale statului.

12. Referitor la **prescripția dreptului de a cere executarea silită**, instanța a reținut că, potrivit 131 alin. 1 Cod de procedură fiscală în vigoare la momentul pronunțării sentinței

penale, conform principiului de drept *tempus regit actum* (Ordonanța Guvernului nr. 92/2003): dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept. Reținând că sentința penală a rămas definitivă la data de 29.06.2012, termenul de prescripție de 5 ani urmează a se împlini la data de 01.01.2018, astfel că executarea silită a fost declanșată înăuntrul termenului legal imperativ.

13. Împrejurarea că, împotriva contestatorului – debitor s-a mai declanșat o executare silită, împotriva căruia i s-a poprit suma de 13.720, 31 lei până la data de 31.08.2015, executare declanșată de un organ necompetent, nu poate conduce la anularea prezentei executări, exclusiv din acest considerent, contestatorul având deschisă calea unei acțiuni civile delictuale împotriva persoanelor culpabile. Prin urmare, în lipsa unor alte critici cu privire la executarea silită declanșată împotriva contestatorului – debitor, instanța nu poate decât să constate legalitatea acesteia, respingând, ca neîntemeiată, contestația la executare silită, astfel cum aceasta a fost modificată.

14. **Împotriva sentinței civile sus menționate a declarat apel contestatorul ...**, solicitând admiterea apelului; schimbarea în tot a sentinței atacate, iar pe fond anularea titlului executoriu și a somației din 29.05.2017 emise în dosarul de executare nr. 531404/29.05.2017; restituirea sumelor reținute prin poprire și/sau prin valorificarea prematură a bunurilor apelantului contestator; constatarea prescripției dreptului de a cere executarea silită a apelantului contestator prin titlul executoriu nr. 531403/29.05.2017; obligarea intimătei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de judecarea prezentei cauze. Apelul a fost înregistrat pe rolul Tribunalului București - Secția a IV a Civilă la data de 18.06.2018.

15. În motivarea apelului, se arată că executarea silită formând obiectul dosarului de executare nr. 531403/29.05.2017 este nelegală, întrucât creanța supusă executării silită nu este o creanță fiscală/bugetară. În opinia apelantului, despăgubirile acordate părții vătămate constau în profitul pe care acesta ar fi putut să-l realizeze dintr-o acțiune lucrativă și pe care, în viziunea instanței, nu l-a obținut ca urmare a activității apelantului contestator. Așadar, despăgubirile civile acordate prin Sentința penală nu au în niciun caz natura juridică a unei creanțe fiscale, având în vedere izvorul și cauza acordării acestora.

16. În acest sens, înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a reținut în cuprinsul sentinței penale incidența dispozițiilor normative cuprinse în Ordonanța nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, statuate de art. 21. Rezultă așadar fără putință de tăgadă faptul că raportul juridic existent între apelantul contestator și MAPN este de natură civilă, putând fi chiar asociat cu raportul juridic existent între un funcționar public și angajatorul său.

17. Mai mult, prevederile art. 1 din Codul de Procedură Fiscală definesc noțiunea de creanță fiscală, respectiv noțiunile de creanță fiscală principală și creanță fiscală accesorie astfel: o creanță fiscală - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța fiscală principală și creanța fiscală accesorie; creanță fiscală principală - dreptul la perceperea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și dreptul contribuabilului la restituirea sumelor plătite fără a fi datorate și la rambursarea sumelor cuvenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege; 12. creanță fiscală accesorie - dreptul la perceperea dobânzilor, penalităților sau majorărilor aferente unor creanțe fiscale principale, precum și dreptul contribuabilului de a primi dobânzi, în condițiile legii.

18. Observând definiția legală a noțiunii de creanță fiscală, se poate cu ușurință concluziona că suma pusă în executare nu reprezintă o creanță fiscală, întrucât aceasta nu este corelativă dreptului statului de a percepe impozite, taxe și contribuții sociale și nici nu a fost stabilită în sarcina apelantului contestator cu acest titlu prin Sentința penală reprezentând titlul executoriu, ci cu titlu de despăgubiri civile, datorate ca urmare a prejudiciului produs în patrimoniul Ministerului Apărării Naționale.

19. În ceea ce privește criteriul destinației sumelor puse în executare, respectiv „bugetul general consolidat”, precizează faptul că, astfel cum prevede și doctrina de specialitate și contrar celor reținute de prima instanță, în categoria sumelor ce constituie venituri ale bugetului general consolidat nu pot fi incluse și veniturile nefiscale ale statului sau ale unităților administrative-teritoriale.

20. Practic, procedura de recuperare a veniturilor care provin din raporturi de drept civil, cum este cazul și în speța de față sau cum sunt, spre exemplu, veniturile din chirii, veniturile din dividende, veniturile din valorificarea unor bunuri din domeniul privat al Statului sau al unităților administrativ-teritoriale, nu este supusă dispozițiilor Codului de Procedură Fiscală, acestea nefiind incidente.

21. Același raționament se regăsește și în considerentele Deciziei nr. 66/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, referitoare la executarea silită a hotărârilor judecătorești privind creanțele bugetare, datorate în baza unor raporturi juridice contractuale ce se fac venit la bugetul consolidat al statului. Astfel, în cuprinsul Deciziei sus-menționate, instanța supremă a reținut următoarele argumente în susținerea acestei interpretări se regăsesc în expunerea de motive la proiectul actului normativ Legea nr. 207/2015, unde se precizează că, la fel ca și în textul vechiului Cod de procedură fiscală (Ordonanța Guvernului nr. 92/2003), normele sale nu se aplică creanțelor rezultate din raporturi juridice contractuale. Pentru creanțele rezultate din raporturi juridice contractuale [spre exemplu: chirii, redevențe, altele decât cele prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 207/2015; dividendele cuvenite statului/unităților administrativ-teritoriale ca urmare a deținerii de acțiuni la diverse societăți comerciale] sunt aplicabile prevederile dreptului comun în ceea ce privește regimul juridic, mai puțin recuperarea pe calea executării silite.

22. Concluzionând, în opinia apelantului prima instanță a interpretat eronat considerentele Deciziei sus-menționate, întrucât în măsura în care o persoană datorează o sumă de bani izvorând din raporturi juridice civile (chirii, redevențe, prejudicii etc.) unei instituții publice și suma este stabilită printr-un titlu executoriu, emis în condițiile legii, sunt aplicabile prevederile dreptului comun în ceea ce privește regimul juridic și nu dispozițiile codului de procedură fiscală.

23. Mai mult, dispozițiile prevăzute la art. 220 din Codul de Procedură Fiscală reglementează competența derogatorie a organelor de executare silită în cazurile speciale de executare silită. Potrivit dispozițiilor acestui act normativ, sunt considerate cazuri speciale de executare silită și cele referitoare la aducerea la îndeplinire a dispozițiilor stabilite prin hotărârile judecătorești definitive pronunțate în materie penală, prin care s-a dispus recuperarea unor creanțe bugetare de la debitori persoane fizice, juridice sau de la orice alte entități. Practic, dispozițiile procedural - fiscale limitează competența organelor de executare fiscale la materia recuperării creanțelor bugetare.

24. Coroborând considerentele instanței supreme din Decizia nr. 66/2017, cu circumstanțele concrete ale speței deduse judecării și cu dispozițiile legale în vigoare, rezultă fără echivoc faptul că pentru recuperarea despăgubirilor civile la care apelantul contestator a fost obligat în solidar cu alți inculpați, sunt aplicabile dispozițiile dreptului comun, normele speciale și derogatorii ale Codului de Procedură fiscală neavând aplicabilitate în raport cu creanțele rezultate din raporturi juridice civile.

25. Dintr-o altă perspectivă, chiar dacă, prin absurd, a admite ipoteza reținută de prima instanță, respectiv că suma executată silit reprezintă o creanță bugetară, devin incidente și extrem de relevante considerentele Deciziei nr. 66/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, la care a făcut referire anterior. Astfel, instanța supremă a statuat că pentru creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice civile sunt aplicabile prevederile dreptului comun în ceea ce privește regimul juridic, mai puțin recuperarea pe calea executării silite. Or, concluzia ce se desprinde este logică și firească, respectiv că în ipoteza recuperării unei creanțe bugetare

rezultate din raporturi juridice civile, sunt aplicabile dispozițiile legale fiscale doar în ceea ce privește competența de a efectua executarea silită, nicidecum sub aspect regimului juridic aplicabil.

26. Consecința celor susținute de apelantul contestator la punctul anterior este că suma la care a fost obligat a fost stabilită cu titlu de despăgubiri civile. Fiind în prezența unei creanțe civile pure, termenul general de prescripție a dreptului de a cere executarea silită este, firesc, cel general de 3 ani, astfel cum acesta este reglementat de dispozițiile Codului Civil.

27. La termenul de judecată din data de 16.11.2018 apelantul contestator a formulat și a depus la dosarul cauzei în ședință publică cerere prin intermediul căreia a solicitat să se dispună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privitoare la termenul de prescripție aplicabil creanțelor stabilite în favoarea autorităților publice cu titlu de despăgubiri civile datorate de cadrele militare în temeiul Ordonanței nr. 121/28.08.1998 privind răspunderea materială a militarilor, ca urmare a soluționării acțiunii civile în cadrul unui proces penal.

II. Jurisprudență relevantă

28. Așa cum au remarcat și contestatorul, și prima instanță, problema de drept dedusă judecării în prezenta cauză are legătură cu dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul aceleiași proceduri, prin Decizia nr. 66/2017. Însă așa cum rezultă din considerentele respectivei decizii (par. 49), problema controversată care făcea obiectul sesizării o constituia, în realitate, rezolvarea de principiu a chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 623 din Codul de procedură civilă raportat la art. 220 alin. (3) și (5) și art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006 și art. 3 pct. 18 din Legea nr. 69/2010 în privința determinării organelor de executare competente să procedeze la executarea silită a unei creanțe rezultate dintr-un raport juridic contractual și care se face venit la bugetul de stat. În plus, potrivit aceleiași decizii, preocuparea Curții a fost axată pe executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale, care se realizează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu (par. 58). Or, în prezenta cauză, solicitarea apelantului cu privire la sesizarea Înaltei Curți are ca fundament tocmai caracterul reparator al despăgubirii în prezenta cauză, aceasta având, așadar, drept izvor fapta ilicită, iar ca regim juridic nu numai acela de drept comun, ci și pe cel cuprins în Ordonanța Guvernului nr. 121/1998. Prin urmare, datele prezentei cauze diferă suficient de mult față de situația-premisă din decizia amintită, pentru a concluziona că este necesară pronunțarea Înaltei Curți și în cazul acestei sesizări.

29. Cu excepția acestei decizii, Tribunalul nu a identificat jurisprudență cu incidență asupra problemei de drept în discuție.

III. Opinia instanței

30. În opinia Tribunalului, chestiunea esențială de stabilit în cauză este reprezentată de identificarea caracterului bugetar sau civil al creanței în cauză, pentru ca apoi chestiunea termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită să decurgă automat din această calificare.

31. Asupra acestui aspect, în opinia Tribunalului, în temeiul principiilor de drept comun, creanța în cauză are un caracter civil, însă acest caracter nu-l împiedică pe legiuitor (principal sau secundar) ca, în considerarea unor rațiuni de ordin economic, financiar etc. și a calității de instituție bugetară a creditoarei, să adopte o reglementare cu caracter special, care să deroge de la dreptul comun în materia creanțelor civile, însă numai în ce privește competența organelor execuționale. Cu alte cuvinte, o derogare expresă cu privire la

competența altui organ de executare, cum este cea introdusă de OPANAF nr. 3744/2015 („*Ordin privind stabilirea cazurilor speciale de executare silită, precum și a structurilor abilitate cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită*”), potrivit căreia „prin cazuri speciale de executare silită se înțelege punerea în aplicare a dispozițiilor legale în materie de executare, generate de : 1) hotărârile judecătorești definitive pronunțate în materie penală, prin care s-a dispus recuperarea unor creanțe bugetare de la debitori persoane fizice” nu schimbă în sine natura creanței. De altfel, caracterul civil, penal, fiscal etc. al creanței este dat de momentul și condițiile în care aceasta se naște, fără a putea suferi modificări pe parcursul existenței sale, indiferent de rațiunea sau vehiculul folosit de legiuitor, cu unica excepție a unor dispoziții legale exprese. Deși este adevărat că art. 220 din Codul de procedură fiscală atrage aplicarea dispozițiilor acestui cod în toate cazurile în care competent este organul execuțional fiscal, Tribunalul are în vedere și situația specială a apelantului, a cărui obligație s-a născut anterior OPANAF 3744/2015 și care a fost deja supus unei executări silite de drept comun.

IV. Opinia părților cu privire la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

32. Apelantul a formulat cererea de sesizare, care este atașată prezentei încheieri de sesizare. Intimata, deși citată cu copie a cererii de sesizare, nu a transmis instanței un punct de vedere.

V. Analiza condițiilor de admisibilitate privind sesizarea

33. Potrivit art. 519 C.proc.civ., sunt instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

34. Primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât tribunalul, legal investit cu soluționarea unui apel aflat în curs de judecată, urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 651 alin. 4 din Codul de procedură civilă.

35. Răspunsul la întrebarea adresată de instanță este necesar în vederea soluționării pe fond a cauzei, întrucât chestiunea în cauză este realmente nouă și presupune o analiză interdisciplinară a problemei sesizate, capacitate limitată în privința secției civile a Tribunalului, însă asigurată pe deplin de completul specializat al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

36. Chestiunea în cauză are caracter de noutate, în sensul că nu s-a identificat o jurisprudență constantă și unitară asupra problemei în discuție. De asemenea, întrebarea privește interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, ea are ca obiect o problemă de drept reală, iar nu aparentă, privește interpretarea diferită sau contradictorie a dispoziției legale.

37. Prin urmare, constatând întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 C.proc.civ., Tribunalul apreciază necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în

vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care

DISPUNE:

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

În temeiul art. 519 și urm. Cod procedură civilă, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

"Care este termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită aplicabil creanțelor stabilite în favoarea autorităților publice cu titlu de despăgubiri civile datorate de cadrele militare în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, ca urmare a soluționării acțiunii civile în cadrul unui proces penal?".

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra sesizării formulate.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei, azi, 30.01.2019.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER